

neskrývaly v úkrytu vysoké trávy a vše, co zůstalo po medvědovi, byla pokroucená hlava bez uší. Erby dříve zrcadlící bohatství a přepych rodinných sídel nyní nevěstovaly nic jiného než zchátralé, dávno opuštěné domy. Vše, co kdysi lidem tak věrně sloužilo, nyní leželo ladem na místech, kde to bývalí majitelé ledabyly zanechali. Příroda si tak mohla pomalu převzít zpět vše, co jí bylo uzmuto. Toto pozvolné přenechání moci do područí nekontrolovatelné divočiny probíhalo tiše, bez sebemenší pozornosti civilizace, jelikož jedinými lidskými návštěvníky těchto končin byly rozrušené posádky automobilů ztrácející se v nepřehledných zatačkách po cestě do nedalekého města.

Tento místní stereotyp pouze omylných návštěv byl otřesen v základech jednoho zimního podvečera před pěti lety, kdy na místo dorazil návštěvník, jenž se zde podle všeho nevyskytoval pouze omylem. Nedá se s jistotou říct, zda tu tato osoba doopravdy chtěla být, nebo zda ji k tomu přinutily okolnosti jejího života. Nejspíše to totiž nevěděla ani ona sama.

Zmizela ale stejně rychle jako se v onen podvečer objevila a ulice se tak opět mohla ponořit do ničím nerušené prázdnoty. Dny ubíhaly. Déšť bičující pozůstatky střech se střídal se spalujícím zárem letních dnů, až nakonec společně ustoupily nekompromisně se přikrádajícímu chladu. Na události oné záhadné návštěvy již zapomněl i ten poslední z pradávných stromů, a pokud byste se jich zeptali, co že se to zde před rokem událo, pravděpodobně by zašuměli něco o proradném krkavci nebo chamtivé veverce. Život ubíhal tak jako vždy a ani nejmenší poryv větru nenasměloval čemukoliv jinému.

Rok se s rokem sešel a klid, který v ulici panoval, byl opět vytržen tajemným návštěvníkem. Osoba stejně jako minule přešla pomalým krokem přes asfaltovou silnici a chvíli postávala před polozpadlým domem, jehož erb kdysi mohl představovat dravého ptáka. Poté se vydala hlouběji do nitra ulice a po pár hodinách ale opět zmizela tou stejnou cestou, kterou přišla. Následující rok i rok

poté se rituál opakoval. Již nebylo pochyb o tom, že se návštěvník stal neodmyslitelnou součástí této ulice, a pokud tomu nějaký mrzutý kámen nebo flegmatický keř přece jen nevěřil, dnešní den je konečně vyvedl z iluze nevěřičnosti.

Ve chvíli, kdy slunce dosáhlo magického postavení a vykouznilo na obloze jemně rudou záři, kontrastující se zmrzlou ulicí zasypanou popraškem sněhu, se na vzdálené křižovatce objevila postava, bezpečně zachumlaná v černém kabátu táhnoucím se až ke kolům. Hlavu měla skloněnou a skrytou v huňaté kapuci, čímž se chránila před nevyzpytatelnými poryvy mrazivého větru. Mohlo se zdát, že snad zimou zamrzla v čase, neboť se z křižovatky řádnou chvíli nepohnula ani o píd. Avšak zasvěcení pozorovatelé poučení z předešlých návštěv dobře věděli, že se chování osoby nikterak nevymyká normálu.

Postava se dlouze nadechla a společně s mlžným oparem výdechu se zpoza kapuce vynořily dvě zelené jiskřičky. Oči si připomenuly vše od stromů přes keře, kameny, výhružné ploty a zrezivělé branky, až se pomalu zastavily na jedné vzdálené s erbem dravého ptáka. Postava se opět mohutně nadechla a s dalším výdechem vykročila kupředu.

Její krok připomínal ladný tanec precizně vypilovaný léty tréninku, jak jedna noha následovala druhou a v čerstvě napadaném sněhu za sebou zanechávaly plytké stopy. Živé i neživé bytosti ulice zkoumavě pozorovaly a naslouchaly každému zvuku, který osoba v průběhu své poutě vytvářela. Zvuky se objevovaly a opět mizely v přerývané symfonii hudebních nástrojů, jež by ne jeden virtuóz považoval za pouhé všední předměty. Avšak zde, v lidmi zapomenutých končinách, se stávaly nástroji mimořádného orchestru. Křupavé zvuky sněhu drceného pod neúnosnou tíhou podrážek udávaly rytmus dunivých bubnů. Melodické šustění oblečení nahrazovalo smyčce a nepravidelný dech zaujal místo hravých žestí. Lidé dnešního hlučného světa by jen stěží dokázali ocenit krásu a rozmanitost této přírodní skladby, jež se navždy zapsala